חיים בשוליים

כמעט חודשיים אחרי, הביטוח הלאומי עדיין לא מכיר באזרחות של עזאם נתשה

אורלי וילנאי לעקוב

08 בספטמבר 2026

הדיווח על מועתסם אל־קאק, נהג האוטובוס ("הארץ", 18.8).
חודש ושבוע חלפו מאז הותקף באכזריות בירושלים נהג אוטובוס קו 2 בחברת "סופרבוס" בידי קבוצת "נערי גבעות", שחיפשו ומצאו קורבן ערבי — ואיש מהם לא נעצר. יש מצלמות אבטחה, יש עדים, יש קורבן מרוסק, ואין צדק. אל־קאק לא רק נעשה כאוב יותר נפשית ופיזית, עכשיו הוא גם נצרך. הוא אינו עובד מאז הלמו הפורעים בפניו כשעצר ברמזור ושברו שש משיניו, והוא עובר טיפולי השתלות שיארכו עוד חודשים, ובביתו בראס אל־עמוד שמונה ילדים שצריך לפרנס וחובות מצטברים.

הקורבן הוא שמשלם את המחיר, כאשר אתה ערבי. אל־קאק פנה לביטוח הלאומי, לחברת האוטובוסים, גם עורך דין מנסה לסייע — ועד היום לא קיבל ולו שקל אחד, ואין לו ממה לחיות. "לא הכירו בזה עדיין. חוץ מהשיניים גם יש גם טראומה, אני לא ישן. לוקח כדורים", הוא משתף בקול שבור, "יש לי ילדה שעובדת ולומדת, והיום נתנה לי 500 שקל כי שלשום קיבלה משכורת. אני בלחץ יותר מדי. עורך הדין אומר קצת סבלנות, זה ייקח זמן. אני אומר לו איך אתפרנס?" כל עזרה תתקבל בברכה.

הדיווח על איש מילואים מבסיס "שורה" ("הארץ", 25.8). קוראי מדור זה לא נשארו אדישים לנוכח הסיפור של חייל המילואים שנקרא למחנה "שורה" אחרי 7 באוקטובר, ליחידת קבורה פיקודית המתמחה באיסוף ואיתור של חלקי גופות. את מה שראה שם לא הצליח להכיל, וקרס נפשית אחרי שהועבר לצפון לפנות חלקי גופות באירוע אחר. מאז, סיפרה אשתו טלי, איננו מתפקד ולא עובד. אב לשלושה ילדים קטנים. טלי שיתפה במצוקה הכלכלית, והקוראים תרמו כסף; אחד אף תרם למשפחה מכונית משומשת בעקבות השבתת המכונית שלהם.

טלי ביקשה למסור: "תודה מעומק הלב על שבחרתם לעזור לנו. אין מילים שיכולות להביע את מלוא ההערכה על הלב הענקי שלכם. התקופה האחרונה מציבה בפנינו את המבחנים הקשים ביותר, אך הלבבות הפתוחים והערבות ההדדית מזכירים לנו שאנחנו לא לבד. עוגן של תקווה וכוח להמשיך קדימה. הנדיבות והאכפתיות שלכם לא רק מקילות עלינו מבחינה מעשית, אלא בעיקר מחזקות את הרוח שלנו ומזכירות שיש מאחורינו קהילה חמה ואוהבת. אנו מודים לכם, ושנזכה לראות ימים של שקט ובריאות איתנה לכל כוחות הביטחון ולכל בית ישראל".

הדיווח על עזאם הפעוט ("הארץ", 14.7). עזאם נתשה נולד בישראל למשפחה ישראלית עם תעודת זהות ישראלית, אבל מדינת ישראל לא הסכימה להכיר בהיותו ישראלי. למה? מתוך טיפשות. את המשפחה שלו מעבירים גיהנום ולא מכירים בו. אין לו קופת חולים, לא ביטוח לאומי, לא אזרחות. אחרי שאושפז בבית חולים במזרח ירושלים

בעלויות אסטרונומיות פירסמנו את סיפורו. חבר הכנסת עופר כסיף הסתער לסייע ואף הצליח לוודא שעזאם יקבל תעודת לידה. אישור שנולד בישראל. אלא שיותר מחודש אחרי, בביטוח הלאומי לא מעדכנים את הנתונים ולא נותנים את אישור קופת החולים. טוענים שם, כי לא ברור היכן המשפחה מתגוררת (הם גרים בבאר שבע). אמרו שיבואו לבדוק ולא באו וגם לא צילצלו. בושה וכלימה.

דרושה אשה

השבוע במרכז המדור — "ישראל, נשים ומוקדי קבלת החלטות": איי שלמה. מדובר בגיבורה נשית, שחוללה שינוי באיים שבאוקיינוס השקט.

חמש שנים נמשכה מלחמת האזרחים באיי שלמה. בשנים 1998–2003 נלחמו ילידי האי גוודלקנל שבאוקיינוס השקט במהגרים מהאי הסמוך מלאיטה. מיליציות חמושות של שני הצדדים גבו קורבנות עצומים. בספרי ההיסטוריה נכתב על כוח משימה בינלאומי שהובילה אוסטרליה — אשר פירק את המיליציות מנשקן והשיב את הסדר על כנו — אבל הדברים נכתבו בידי גברים הנוטים להשמיט את מקומן של הנשים.

לרות' לילוקולה היה חלק מרכזי בתיווך שהביא לסיום המלחמה. כפקידת ממשל בכירה ואקטיביסטית חברתית היא השתמשה במעמדה הציבורי; נכנסה למחנות החמושים, ניהלה משא ומתן על שחרור בני ערובה, תיווכה בהפסקות אש והקימה רשת של אמהות ונשות כנסייה שהפעילו לחץ על מפקדי המיליציות להתפרק מנשקם.

לילוקולה התעקשה ששלום אינו יכול להיבנות רק בידי גברים המחזיקים בנשק וביססה תקדים באזור למנהיגות נשית בתהליכי פירוק מנשק ופיוס. כיום היא מובילה את המאבק בשחיתות כמנכ"לית ארגון השקיפות הבינלאומי באיי שלמה (הנתונים באדיבות "מרכז

נשים, שלום וביטחון" בארגון "איתך־מעכי — משפטניות למען צדק חברתי")

orlyv10@gmail.com

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל
© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ